

Sygn. akt III AUa 2190/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Mirosław Godlewski (spr.)

Sędziowie: SSA Beata Michalska

del. SSO Sławomir Matusiak

Protokolant: sekretarz sądowy Monika Nagy

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 października 2016 r. w Ł.

sprawy **J. G.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w Ł.**

o ustalenie istnienia ubezpieczeń społecznych

na skutek apelacji J. G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu

z dnia 24 września 2015 r. sygn. akt IV U 554/15

oddala apelację.

Sygn. akt. III AU a 2190/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem wydanym 24 września 2015 roku Sąd Okręgowy w Sieradzu oddalił odwołanie J. G. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w Ł., którą ustalono, że właściwym ustawodawstwem zgodnie z którym ustalany jest obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym przez odwołującą się, poczynając od 1 lutego 2010 roku, jest ustawodawstwo polskie.

Organ wydając decyzję przywołał fakt wykonywania przez J. G. pozarolniczej działalności w Polsce oraz stanowisko brytyjskiego organu ubezpieczeniowego informującego, że po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego instytucja ubezpieczeniowo brytyjska stwierdza brak elementu transgranicznego albowiem wskazana nie mieszkała i nie pracowała w Wielkiej Brytanii w okresie od 1 lutego 2010 roku i nie będzie podlegała ustawodawstwu brytyjskiemu.

Sąd Okręgowy wydając zaskarżony wyrok przyjął za podstawę rozstrzygnięcia następujące ustalenia faktyczne.

J. G. poczynając od 1 lutego 2010 roku prowadziła w Polsce pozarolniczą działalność gospodarczą - autokomis w W. i na terenie Polski był to jedyny tytuł dla podlegania przez nią obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu. Jednocześnie we wskazanym okresie J. G. miała zawarte umowy o pracę z pracodawcami brytyjskimi. Brytyjska instytucja ubezpieczeniowa potwierdzając fakt zawarcia umów o pracę oraz odprowadzenia składek, zakwestionowała fakt jej rzeczywistego wykonywania na terenie Wielkiej Brytanii. J. G. nie przedstawiła ani dokumentu wystawionego przez właściwą instytucję brytyjską potwierdzającego podleganie ubezpieczeniu społecznemu z tytułu pracy najemnej

wykonywanej w Wielkiej Brytanii ani jakichkolwiek innych dowodów na okoliczność faktycznego zamieszkiwania i rzeczywistego wykonywania w spornym okresie, pracy najemnej w Wielkiej Brytanii.

W tak ustalonym stanie faktycznym sąd pierwszej instancji uznał odwołanie za bezzasadne.

Przywołując treść art.13 ust.2 b rozporządzenia nr 1408/71 (EWG) oraz art.13 ust.3 rozporządzenia nr 883/2004 (WE) i art.16 ust.2 rozporządzenia nr 987/2009 (WE) sąd pierwszej instancji skonstatował, że treść przywołanych przepisów przy braku dokumentu potwierdzającego podleganie ustawodawstwu brytyjskiemu, przy niewykazaniu faktu rzeczywistego wykonywania pracy w Wielkiej Brytanii oraz przy uwzględnieniu stanowiska właściwego organu brytyjskiego negującego fakt rzeczywistego świadczenia pracy najemnej u pracodawcy brytyjskiego mimo formalnego zawarcia umów i odprowadzenia składek uzasadniał w oparciu o art.83 ustawy systemowej wydanie zaskarżonej decyzji, przy uwzględnieniu niespornego wykonywania w tym czasie pozarolniczej działalności w Polsce.

Wyrok Sądu Okręgowego zaskarżyła apelacją w całości J. G. zarzucając obrazę prawa procesowego poprzez niewyjaśnienie istotnych sprzeczności w opiniach brytyjskiej firmy ubezpieczeniowej (...) oraz obrazę prawa materialnego art.5 ust.1 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 oraz z dnia 16 września 2009 roku dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego. Motywując podniesione zarzuty wywołała, iż w toku postępowania przedłożyła dokument poświadczający zaliczenie spornego okresu do stażu pracy w Wielkiej Brytanii, treść którego pozostawała w sprzeczności ze stanowiskiem pracownika (...)u, przyjętą za podstawę wydania zaskarżonej decyzji organu rentowego. Wydanie w takich okolicznościach zaskarżonej decyzji utrzymanej w mocy zaskarżonym wyrokiem sądu pierwszej instancji, bez wyczerpania procedury uzgodnień przewidzianych decyzją nr A 1 z dnia 12 czerwca 2009 roku w sprawie ustanowienia procedury dialogu i koncyliacji w zakresie ważności dokumentów, określenia ustawodawstwa właściwego oraz udzielania świadczeń na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 dostatecznie dowodzi naruszenia tak przepisów proceduralnych skutkującym wadliwym ustaleniem stanu faktycznego jak i przywołanego przepisu prawa europejskiego.

Konkludując, apelująca wносиła o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającej go decyzji organu rentowego i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania organowi rentowemu.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja jest bezzasadna i jako taka podlega oddaleniu.

Ustalenia faktyczne poczynione przez sąd pierwszej instancji były wystarczające do merytorycznego rozpoznania sprawy. Wskazany stan faktyczny zasługuje na aprobatę i może stanowić podstawę rozpoznania sprawy w postępowaniu apelacyjnym.

Podniesiony w apelacji zarzut obrazę prawa procesowego, który należy lokować w treść art.233§1 k.p.c. jest bezzasadny z racji tego, że wbrew twierdzeniom apelującej nie ma sprzeczności pomiędzy treścią zebranego materiału dowodowego a ustaleniami faktycznymi, które wymagały by wyjaśnienia przed merytorycznym rozpoznaniem sprawy. W okolicznościach faktycznych przedmiotowej sprawy bezspornym jest, że J. G. prowadziła na terenie Polski pozarolniczą działalność gospodarczą i jednocześnie została zgłoszona do ubezpieczenia brytyjskiego, jako pracownik najemny. Ma rację i prawidłowo wywodzi apelująca, że zgodnie z przywołaną regulacją prawną, ustawodawstwem właściwym dla oceny skutków ubezpieczeniowych powinno być ustawodawstwo państwa wykonywania pracy najemnej oraz, że organ miejsca zamieszkania nie jest władny do dokonywania oceny skuteczności przywoływanego stosunku pracy. Myli się jednakże, apelująca wywodząc, iż w stanie faktycznym niniejszej sprawy wykazane zostało, że jest objęta ubezpieczeniem brytyjskim z racji wykonywania pracy na podstawie umowy o pracę. Dokument z 3 sierpnia 2012 / k.11 akt / do którego nawiązuje apelantka w apelacji, wykazał co najwyżej fakt zawarcia umowy o pracę oraz odprowadzania składek do instytucji ubezpieczeniowej brytyjskiej. Z powyższego zaś nie wynika spełnienie przesłanki wystąpienia elementu transgranicznego, dla istnienia którego konieczne jest udowodnienie nie faktu zawarcia umowy czy odprowadzenia składek lecz faktu rzeczywistego realizowania umowy

z fizyczną obecnością w miejscu jej wykonywania. Nie wynika także istnienie tytułu ubezpieczenia społecznego w Wielkiej Brytanii wykluczającego prowadzenie ustaleń przeciwko dowodowi ubezpieczenia społecznego w danym państwie. Przywoływane przez apelującą pismo nie jest dokumentem który przesądzał by kwestie istnienia elementu transgranicznego, uzasadniającym stosowanie unijnego prawa materialnego. Taki bowiem skutek, jak prawidłowo wywodził tak organ rentowy jak i sąd pierwszej instancji, mógłby wywołać jedynie formularz A 1 wystawiony przez państwo wykonywania pracy najemnej w trybie art.19 rozporządzenia nr 987/2009. (patrz bliżej - SN wyrok z 21 stycznia 2016 roku III UK 61/15 /legalis/). Pomiędzy treścią przywoływanego w apelacji pisma a treścią pisma brytyjskiej instytucji ubezpieczeniowej z 27 grudnia 2014 roku, negującej istnienie elementu transgranicznego nie ma sugerowanej w apelacji sprzeczności wymagającej podejmowania w Polsce czynności nakierowanych na ich wyjaśnienie. Nie ma, albowiem pisma dotyczą innych zagadnień. Pierwsze wykazuje fakt zawarcia umowy o pracę i zapłaty składek a drugie przedstawia stanowisko organu ubezpieczeniowego co do rzeczywistego istnienia elementu transgranicznego. Wobec powyższego, skoro nie ma wydanego we właściwym trybie, dokumentu wykazującego istnienie ubezpieczenia w państwie wykonywania pracy najemnej a jednocześnie nie przedstawiano dowodu istnienia elementu transgranicznego to przy zgodnym stanowisku organów ubezpieczeniowych obu państw unijnych co do tego, że brak jest dowodów faktycznego wykonywania pracy u wskazanego pracodawcy, nie było podstaw do zastosowania materialnego ustawodawstwa państwa pracodawcy. Tym samym, nie mogło dojść do jego naruszenia, wbrew temu co podnosi w apelacji apelantka. W szczególności nie mogło dojść do naruszenia przywoływanego art.5 rozporządzenia 987/2009. (patrz bliżej - SN postanowienie z 6 września 2016 roku (...) 13/16 /legalis/). Zgodne stanowisko organów obu państw unijnych, jednoznacznie zajęte stanowisko przez brytyjski organ ubezpieczeniowy, wskazującego na brak faktycznego wykonywania pracy u pracodawcy brytyjskiego, pozwalał też na procedowanie z pominięciem wydania decyzji tymczasowej, jak uczyniono w niniejszym przypadku. Zasadnym było w związku z powyższym, wydanie zaskarżonej decyzji w oparciu o przepis art.83 ust.1 pkt.1 ustawy z 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art.13 ust.3 rozporządzenia nr 883/2004 (WE) oraz aart.16 ust 1 i 2 rozporządzenia nr 987/2009 (WE).

Kierując się wskazaną argumentacją, nie podzielając zasadności zarzutów apelacji oraz nie znajdując podstaw które należałoby uwzględnić z urzędu Sąd Apelacyjny na podstawie art.385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.